

Arrest

nr. 156 494 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X op, 27 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2012 werd ingediend, met aanvulling op datum van 27.08.2012, door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 01.02.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 16.11.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 21.11.2011 en aan betrokkenen betekend op 24.11.2011, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Voor wat betreft het feit dat de heer A.S.I. (...) een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voorlegt en reeds gewerkt heeft, dient er opgemerkt te worden dat dit niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 16.11.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Om die reden kunnen de loonfiches die betrokkene voorlegt en die dateren van na 16.11.2011 niet weerhouden worden. Bovendien werd de aanvraag voor een nieuwe arbeidskaart op datum van 19.07.2012 door het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest geweigerd.

Wat de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 (meer bepaald naar punt 2.8B) betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 betreft, dienen we op te merken dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben Nederlandse en Franse lessen gevolgd, hebben steeds in hun basisbehoeften en levensonderhoud voorzien, zijn werkwilleg, hebben een sociaal netwerk uitgebouwd, volgden integratieprogramma's, hebben bankkaarten, zijn aangesloten bij de sociale zekerheid en de mutualiteit en leggen vervoersbewijzen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 23 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enige grief voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen betogen in het kader van een onderdeel ‘beginselen’ dat zij hun aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetwelk principieel de mogelijkheid voorziet voor iedere vreemdeling die zich in het Rijk bevindt om een verblijfsrecht aan te vragen, dat de verblijfsstatus van de betrokken vreemdeling op het ogenblik van de aanvraag of enig ander moment in de loop van de procedure irrelevant is, dat daarenboven de vreemdeling de mogelijkheid heeft om buitengewone omstandigheden ‘op te bouwen’ door bijvoorbeeld werk of professionele vorming op te nemen, waarbij de verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. De verzoekende partijen vervolgen dat de betrokkene bij de opbouw van buitengewone omstandigheden een normale voorzichtigheid en ijver aan de dag dient te leggen, dat de wetgever de uitdrukkelijke wil heeft gehad om voor dergelijke situatie een administratieve oplossing te voorzien. Voorts geven de verzoekende partijen een theoretische uiteenzetting over *‘het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van inhoudelijke motivering’*.

Volgens de verzoekende partijen heeft de staatssecretaris *in casu* hun verblijfsmachtiging afgewezen omwille van het feit dat hun verblijf op het ogenblik van de aanvraag onregelmatig is, dat het hebben van werk op zich geen buitengewone omstandigheid is, dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd zodat een beroep op de inhoud ervan nutteloos is en doordat de andere aangehaalde elementen de grond van de zaak betreffen en niet kunnen bijdragen tot de beoordeling van de ontvankelijkheid. Zij menen dat evenwel dient vastgesteld te worden dat het onregelmatig karakter van het verblijf niet terzake doet bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, dat de werksituatie wel degelijk een grond van toelaatbaarheid uitmaakt in de mate dat zij als ‘normaal redelijke en ijverige’ persoon werk gezocht, gevonden en uitgeoefend hebben, dat indien de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 zin- of nutteloos zou zijn, zij al evenmin een grond tot onontvankelijkheidsverklaring kan uitmaken doch als irrelevant voor de beoordeling van de zaak dient beschouwd te worden en dat de andere elementen wel degelijk de ontvankelijkheid van de zaak betreffen, dat er reeds op werd gewezen dat zij de mogelijkheid hebben buitengewone omstandigheden ‘op te bouwen’, dat het niet aan de minister of de staatssecretaris is om deze redenen als ontvankelijkheidsargumenten uit te sluiten en te kwalificeren als uitsluitend motieven aangaande de gegrondheid van de aanvraag, dat tenzij de aanvrager één en ander anders specificeert, dient te worden aangenomen dat hij de motieven van zijn aanvraag uit beider hoofde inroept.

De verzoekende partijen menen verder dat de staatssecretaris de definitie van ‘buitengewone omstandigheden’ schendt, dat nergens in de wet wordt gesteld dat deze omstandigheden puntsgewijs dienen beoordeeld te worden, dat zij integendeel en per definitie als geheel dienen behandeld te worden, dat de staatssecretaris in haar beslissing een watervalstelsel gebruikt waarvoor geen enkele wettelijke basis bestaat, dat zij eerst de bestaande verblijfssituatie, hoewel deze niet relevant is, analyseert om vervolgens de individuele redenen één per één te bespreken, dat de staatssecretaris hierdoor nochtans het geheel van de redenen niet vat, dat dit wordt onderlijnd doordat zij een aantal redenen ten onrechte als loutere gegrondheidsredenen kwalificeert. Volgens de verzoekende partijen schendt de staatssecretaris eveneens het *‘algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van inhoudelijke*

motivering’ daar zij uit eigen beweging een aantal door de verzoekende partijen ingeroepen motieven van haar eigen overwegingen uitsluit zonder aan te geven waarop zij deze uitsluiting baseert.

Als repliek op de nota met opmerkingen stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij stelt dat zij aangeven dat ten onrechte wordt geëist dat een aanvraag wordt ingediend vanuit legaal verblijf, hetgeen niet wettelijk vereist is, terwijl zij verder aangeven dat nergens in de beslissing wordt gesteld dat een aanvraag onontvankelijk is wanneer een vreemdeling op illegale wijze in het Rijk verblijft, dat de staatssecretaris terecht motiveert dat de elementen waarop de verzoekende partijen zich beroepen berusten op de keuze van de verzoekende partijen om geen gevolg te geven aan de bevelen die hen na de beëindiging van de asielprocedure werden betekend. De verzoekende partij menen dat de verwerende partij aldus meent dat zij ‘terecht’ de aanvraag weigerde omdat hun verblijf sedert de betekening van het bevel illegaal is, dat aldus het verblijf werd geweigerd omdat zij illegaal in het Rijk verblijven, dat de beslissing uitdrukkelijk en luidens de verwerende partij in haar verweernota terecht stelt dat hun aanvraag onontvankelijk is omdat zij illegaal in het Rijk verblijven, dat de verwerende partij nochtans tegelijk stelt dat dit wettelijk niet vereist is. De verzoekende partijen menen dan ook dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt, dat een persoon aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, niet van haar aanvraag kan worden afgewezen omdat zij aan voornoemd bevel geen gevolg heeft gegeven, dat, zoals de verwerende partij uitdrukkelijk aangeeft, de wet op generlei wijze in deze afwijzingsgrond voorziet.

3.2. Uit de bewoordingen van het enig middel blijkt dat de verzoekende partijen behalve de schending van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat waar de verzoekende partijen voorhouden dat de staatssecretaris *in casu* hun verblijfsmachtiging heeft afgewezen omwille van het feit dat hun verblijf op het ogenblik van de aanvraag onregelmatig is, een dergelijk motief geenszins in de bestreden beslissing kan gelezen worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard daar de verzoekende partijen geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het buitenland, doch geenszins omdat hun verblijf op het ogenblik van de aanvraag onregelmatig was. Betreffende het als buitengewone omstandigheid aangehaalde element betreffende de duur van hun verblijf, wijst de verwerende partij er wel op dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie. Met dergelijke motivering sluit de verwerende partij echter niet uit dat op grond van andere omstandigheden, zelfs indien de aanvraag wordt ingediend in illegaal verblijf, een aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard. Nu de aanvraag van de verzoekende partijen niet onontvankelijk werd verklaard op grond van het feit dat hun verblijf op het ogenblik van de aanvraag onregelmatig was, kunnen de verzoekende partijen ook niet dienstig betogen dat het onregelmatige karakter van het verblijf niet terzake doet bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Bovendien wordt de duur van het verblijf niet aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat enerzijds de verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat de duur van de procedure ook niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en anderzijds dat zij geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2011 en sindsdien illegaal in België verblijven, waarbij wordt gemotiveerd dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de duur van hun verblijf *in casu* wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die verhindert dat zij hun aanvraag indienen in het buitenland.

3.6. Ook het door de verzoekende partijen aangehaalde motief dat *'het hebben van werk (...) op zich geen buitengewone omstandigheid (is)'*, kan niet als dusdanig in de bestreden beslissing gelezen worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde omtrent het voorleggen van een arbeidsovereenkomst en loonfiches, motiveert wat volgt:

"Voor wat betreft het feit dat de heer A.S.I. (...) een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voorlegt en reeds gewerkt heeft, dient er opgemerkt te worden dat dit niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 16.11.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Om die reden kunnen de loonfiches die betrokkene voorlegt en die dateren van na 16.11.2011 niet weerhouden worden. Bovendien werd de aanvraag voor een nieuwe arbeidskaart op datum van 19.07.2012 door het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest geweigerd."

Waar de verzoekende partijen menen dat hun werksituatie wel degelijk een grond van toelaatbaarheid (buitengewone omstandigheid) uitmaakt in de mate dat zij als normaal redelijke en ijverige persoon werk gezocht, bevonden en uitgeoefend hebben, onder verwijzing naar arrest nr. 99.424 van 3 oktober 2001 van de Raad van State, stelt de Raad vast dat zij geenszins de gegeven motieven, met name dat het werken enkel werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten en enkel als doel had de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien en dat de loonfiches van na afsluiten van de asielprocedure niet weerhouden kunnen worden omdat de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied vervalt bij het afsluiten van de asielprocedure, weerleggen.

De verwijzing naar arrest nr. 99.424 van 3 oktober 2001 van de Raad van State is niet dienstig nu, daargelaten de vaststelling dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak. Immers wijst de Raad er op dat in het voornoemde arrest de verzoekende partij het volgen van een professionele vorming opgeworpen had als buitengewone omstandigheid en dat de beslissing betreffende het verwerpen van haar aanvraag omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd werd vernietigd omdat de verzoekende partij op dat ogenblik in het laatste jaar van haar studies zat en in de bestreden beslissing niet werd overgegaan tot een adequaat onderzoek van de door de verzoekende partij ingeroepen elementen. De verzoekende partijen, die niet voorhouden professionele vormingen te volgen in België, tonen dan ook niet aan op welke wijze deze rechtspraak op hun geval van toepassing is.

3.7. Betreffende het motief dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en de criteria van deze instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn, stellen de verzoekende partijen dat indien de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 zin- of nutteloos zou zijn, zij al evenmin een grond tot onontvankelijkheidsverklaring kan uitmaken doch als irrelevant voor de beoordeling van de zaak dient beschouwd te worden. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing geenszins kan gelezen worden dat de aanvraag onontvankelijk is onder meer gelet op de verwijzing van de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, naar de instructie van 19 juli 2009. De verwijzing naar de voormelde instructie op zich leidt niet tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Echter gezien de verzoekende partijen in hun aanvraag gewezen hebben op de instructie van 19 juli 2009, diende de verwerende partij te motiveren waarom de criteria van voormelde instructie niet kunnen worden toegepast. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 niet leidt tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch wel dat de verwijzing niet dienstig is, of zoals de verzoekende partijen verwoordten 'irrelevant voor de beoordeling van de zaak', gezien voormelde instructie werd vernietigd door de Raad van State en bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

3.8. Betreffende het motief dat de overige aangehaalde elementen de grond van de zaak betreffen, betogen de verzoekende partijen dat de andere elementen wel degelijk de ontvankelijkheid van de zaak betreffen, dat er reeds op werd gewezen dat zij de mogelijkheid hebben buitengewone omstandigheden 'op te bouwen', dat het niet aan de minister of de staatssecretaris is om deze redenen als ontvankelijkheidsargumenten uit te sluiten en te kwalificeren als uitsluitend motieven aangaande de gegrondheid van de aanvraag, dat tenzij de aanvrager één en ander anders specificeert, dient te worden aangenomen dat hij de motieven van zijn aanvraag uit beider hoofde inroept.

De verzoekende partijen lijken aldus te menen dat de overige elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken daar er volgens hen een mogelijkheid bestaat om buitengewone omstandigheden op te bouwen, dat de gemachtigde deze elementen niet kan uitsluiten van de ontvankelijkheid en enkel kan beschouwen als elementen betreffende de gegrondheid.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in zoverre de verzoekende partijen lijken te menen dat zij wel buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die het voor haar bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het buitenland door te wijzen op de in de bestreden beslissing beschreven 'overige aangehaalde elementen', zij het louter niet eens zijn met de bestreden beslissing doch hiermee de concrete motieven van deze beslissing niet weerleggen.

De motivering met betrekking tot de integratie, het in het verleden zelf kunnen voorzien in hun basisbehoeften, werkwillegheid, het hebben van een sociaal netwerk en het hebben van bindingen met

België, met name dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en tot de gegrondheid behoren zodat ze in deze fase (van het onderzoek naar de ontvankelijkheid) niet behandeld worden, dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie/bindingen met België niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij het *'algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van inhoudelijke motivering'* daar zij uit eigen beweging een aantal door de verzoekende partij ingeroepen motieven van haar eigen overwegingen uitsluit zonder aan te geven waarop zij deze uitsluiting baseert.

Deze motivering dat de ingeroepen elementen van integratie/bindingen met België niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren is, in het licht van de door de verzoekende partijen in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en bindingen met België, hebben de verzoekende partijen immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals *supra* uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. De integratie en de bindingen met België, betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Dit vindt grondslag in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer heeft gesteld *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend;"*

De gemachtigde kan dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de aangevoerde integratie-inspanningen en bindingen met België niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Ook in het verzoekschrift laten de verzoekende partijen na aannemelijk te maken op welke manier deze elementen het voor hen bijzonder moeilijk maken om (tijdelijk) terug te keren naar het land van herkomst en daar de verblijfsaanvraag in te dienen en dus als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de overige elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken daar er een mogelijkheid bestaat om buitengewone omstandigheden op te bouwen, noch dat de gemachtigde deze elementen niet kan uitsluiten van de ontvankelijkheid en enkel kan beschouwen als elementen betreffende de gegrondheid.

Waar de verzoekende partijen betogen dat het niet aan de staatssecretaris toekomt om de elementen betreffende integratie/bindingen met België als ontvankelijkheidselementen uit te sluiten en te kwalificeren als uitsluitend elementen betreffende de gegrondheid, wenst de Raad er nog op te wijzen dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen voorwaarden aan de wet toevoegt door elementen van integratie, talenkennis, sociale contacten of elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase, maar interpreteert hij daarmee dit begrip, conform de interpretatie van de rechtspraak van de Raad van State, zoals verduidelijkt in het hierboven geciteerde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De wet bepaalt immers niet uitdrukkelijk wat buitengewone omstandigheden zijn, hetgeen impliceert dat de wetgever

dienaangaande voor een ruime discretionaire bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde heeft geopteerd.

Tenslotte, waar de verzoekende partijen voorhouden dat tenzij één en ander anders gespecificeerd wordt, aangenomen dient te worden dat zij de motieven van hun aanvraag uit beider hoofde (ontvankelijk en gegrondheid) invoeren, niet kan ingezien worden op welke wijze dergelijke stelling kritiek vormt op de motieven van de bestreden beslissing, nu uit voormelde motieven duidelijk blijkt dat de gemachtigde alle door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangevoerde elementen heeft beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase en heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Minstens tonen de verzoekende partijen niet aan welke elementen niet beoordeeld werden in de ontvankelijkheidsfase.

3.9. De verzoekende partijen menen verder dat de staatssecretaris de definitie van 'buitengewone omstandigheden' schendt, dat nergens in de wet wordt gesteld dat deze omstandigheden puntsgewijs dienen beoordeeld te worden, dat zij integendeel en per definitie als geheel dienen behandeld te worden, dat de staatssecretaris in haar beslissing een watervalsysteem gebruikt waarvoor geen enkele wettelijke basis bestaat, dat zij eerst de bestaande verblijfssituatie, hoewel deze niet relevant is, analyseert om vervolgens de individuele redenen één per één te bespreken, dat de staatssecretaris hierdoor nochtans het geheel van de redenen niet vat, dat dit wordt onderlijnd doordat zij een aantal redenen ten onrecht als loutere gegrondheidsredenen kwalificeert.

Waar de verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing de buitengewone omstandigheden louter puntsgewijs behandelt en zo de definitie van de 'buitengewone omstandigheden' schendt doordat deze per definitie als geheel dienen behandeld te worden terwijl de verwerende partij een watervalsysteem gebruikt waarvoor geen enkele wettelijke basis bestaat, mist hun stelling feitelijke grondslag. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij alle elementen in het geheel heeft in overweging genomen in een globale beoordeling doch heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in het buitenland. Vervolgens geeft de verwerende partij ook aan waarom de aangehaalde elementen, elk afzonderlijk, geen buitengewone omstandigheid vormen. De verzoekende partijen tonen voorts niet aan, gelet op het feit dat de door hen aangehaalde elementen afzonderlijk niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid, op welke wijze de samenhang van de verschillende door hen aangehaalde elementen wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar de beoordeling van hun verblijfssituatie hoewel deze niet relevant is en naar het ten onrechte kwalificeren van enkele redenen als loutere gegrondheidsredenen, verwijst de Raad naar wat dienaangaande reeds uiteengezet werd in punt 3.5 respectievelijk punt 3.8.

3.10. De verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.11. Als repliek op de nota met opmerkingen stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij stelt dat zij aangeven dat ten onrechte wordt geëist dat een aanvraag wordt ingediend vanuit legaal verblijf, hetgeen niet wettelijk vereist is, terwijl de verwerende partij verder aangeeft dat nergens in de beslissing wordt gesteld dat een aanvraag onontvankelijk is wanneer een vreemdeling op illegale wijze in het Rijk verblijft, dat de staatssecretaris terecht motiveert dat de elementen waarop de verzoekende partijen zich beroepen berusten op de keuze van de verzoekende partijen om geen gevolg te geven aan de bevelen die hen na de beëindiging van de asielprocedure werden betekend. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij aldus meent dat zij 'terecht' de aanvraag weigerde omdat hun verblijf sedert de betekening van het bevel illegaal is, dat aldus het verblijf werd geweigerd omdat zij illegaal in het Rijk verblijven, dat de beslissing uitdrukkelijk en luidens de verwerende partij in haar verweernota terecht stelt dat hun aanvraag onontvankelijk is omdat zij illegaal in het Rijk verblijven, dat de verwerende partij nochtans tegelijk stelt dat dit wettelijk niet vereist is. De verzoekende partijen menen dan ook dat de beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt, dat een persoon aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zijn/haar aanvraag niet kan worden afgewezen omdat hij/zij aan voornoemd bevel geen gevolg heeft gegeven, dat, zoals de verwerende partij uitdrukkelijk aangeeft, de wet op generlei wijze in deze afwijzingsgrond voorziet.

Waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij aldus meent dat zij 'terecht' de aanvraag weigerde omdat hun verblijf sedert de betekening van het bevel illegaal is, dat aldus het verblijf werd geweigerd omdat zij illegaal in het Rijk verblijven, dat de beslissing uitdrukkelijk en luidens de verwerende partij in haar verweernota terecht stelt dat hun aanvraag onontvankelijk is omdat zij illegaal in het Rijk verblijven, gaan de verzoekende partijen opnieuw over tot een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen. Immers kan noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen gelezen worden dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen afgewezen wordt omwille van het feit dat zij sedert het hen betekende bevel illegaal in het Rijk verblijven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard daar de verzoekende partijen geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het buitenland, doch geenszins omdat hun verblijf op het ogenblik van de aanvraag onregelmatig was. Ook in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat nergens wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is wanneer de vreemdeling op illegale wijze in het Rijk verblijft.

In de nota met opmerkingen kan aldus, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden geenszins gelezen worden dat de verwerende partij van mening is dat zij terecht de aanvraag weigerde omdat hun verblijf illegaal is sinds de betekening van het bevel. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat hun verblijf werd geweigerd omdat zij illegaal in het Rijk verbleven.

Waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij in haar verweernota stelt dat dit (indienen van de aanvraag in legaal verblijf) niet wettelijk vereist is, gaat zij uit van een verkeerde lezing van voornoemde nota. Immers kan in de nota gelezen worden dat de verwerende partij schrijft dat de verzoekende partijen aangeven dat ten onrechte wordt geëist dat een aanvraag wordt ingediend vanuit legaal verblijf, hetgeen niet wettelijk vereist is. Het betreft dus een verwijzing naar de argumenten van de verzoekende partijen en niet de argumenten van de verwerende partij.

3.12. Het enig middel is in als zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER